

[Holger Kristiansen.]

vel ikke en Gang, som de parlamentariske Vilkaar nu ligger, sikret. Men hvis Meningen med den fremsatte Udtalelse er den, at Befolkningens Svar den 24. April ikke gjaldt Nedrustningsforslaget, saa er Udtalelsen ganske oplagt forkert. Stemmetallene er jo ikke Udtryk for en matematisk Opgørelse af Vælgernes Stilling til Forsvarsspørgsmaalet; men naar det ærede Medlem siger, at det var helt andre Spørgsmaal, som spillede en afgørende Rolle ved dette Valg, saa maa jeg dog sige, at Forholdet er dette, at Nedrustningsforslagets Modstandere ikke har det fjerneste Grundlag for en Formodning om, at disse andre Spørgsmaal har forøget Stemmetallet for Nedrustningsforslaget, tværtimod.

Hvis ikke andre Forhold har spillet ind for mange af Partiet Venstres Vælgere, f. Eks. navnlig Hensynet til Bevarelse af Magten, det Hensyn, som Venstre i Agitationen skarpest stillede op i Valget mellem de to Systemer, personificeret i Navnene Madsen-Mygdal og Stauning, hvis ikke den økonomiske Interesse havde spillet ind for mange, at Kapitalens Værner og Beskytter, det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, blev ved Magten, og hvis ikke Frygten for et nyt socialdemokratisk Styre havde spillet en saa afgørende Rolle for mange, saa vilde sikkert flere af Venstre aabenbart have stemt til Fordel for Nedrustningsforslaget. Saadan er Stillingen uden Tvivl indenfor Partiet Venstre.

Hvad nu angaar de andre Spørgsmaal, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller nævnte, Lønspørgsmaalet, Nedskaeringen, de sociale Love o. s. v., saa er Forholdet utvivlsomt dette, at Interesserne for disse Spørgsmaal og Ønsket om Nedrustning saa godt som altid falder sammen, med Plads for den Undtagelse, der altid skal til for at bekræfte Regelen. Om Valgets Mening i denne Sag kan der derfor ikke herske Tvivl. For den, der vil respektere Valgdagens Resultat, er der ingen Mulighed for at bortforklare den Kendsgerning, at Folkets Flertal har udtalt sig for en stærk Nedrustning. Men naar nu det ærede Medlem Hr. Christmas Møller tvivler om dette, saa skulde han gøre sit til, at Spørgsmaalet blev forelagt Folket ved en Folkeafstemning, hvorved der klart og enkelt kunde svares paa dette ene Spørgsmaal uden Indblanding af alle de mange andre Hensyn, som gør sig gældende ved et almindeligt Valg. Saa vilde der være Mening i Tvivlen, ellers ikke. Men jeg forstaar saa godt, at det ærede Medlem har Interesse i at faa det fremstillet saaledes,

som om Valget ikke havde afgjort dette Spørgsmaal. Det var jo til syvende og sidst de Konservatives Politik, der førte til Valget. Det konservative Folkeparti tabte ved dette Valg; adskillige af dets Stemmer gik over til Venstre, det vil altsaa sige, at de, der gik den Vej, ønskede i hvert Fald ikke mere Militærvæsen. Venstre tabte en Del til andre Partier; det vil altsaa sige, at der i Venstre heller ikke er Krav eller Ønske om at faa mere Militær. Derfor forstaar jeg ogsaa godt, at det konservative Folkeparti har denne Interesse i at faa fastslaaet, at Valget ikke har afgjort denne Sag eller ikke har givet det Udslag, som maa betyde, at den Sag skal afgøres.

Saa er der Situationen efter Valget, skabt ved det Samarbejde mellem Socialdemokratiet og det radikale Venstre, som har faaet sit parlamentariske Udtryk i Dannelsen af den fælles Regering. Var Valgets Resultat daarligt for de to Partier, det konservative Folkeparti og Venstre, var Konsekvensen af Valget aabenbart endnu værre for Venstre og det konservative Folkeparti. En Artikel, jeg skrev, efter at Beslutningen var taget om Dannelse af en fælles Regering, er blevet citeret i en Række konservative Blade og i en Del Venstreblade. Jeg vil gerne i den Anledning sige, at naar man har lagt ind i denne Artikel, at jeg skulde være en Modstander af Samarbejdet mellem Socialdemokratiet og det radikale Venstre, er dette ganske forkert. Valget laa saadan, at Socialdemokratiet og vort Parti i Agitationen gik frem mod en fælles Front. Det var saadan, at i de Spørgsmaal, der var fremme, var vi i Hovedsagen enige. Det Arbejdsprogram, som hvert især af de to Partier stillede op, faldt paa en Række væsentlige Punkter sammen. Naar Valget saa gav det Resultat, at de to Partier i Fællesskab fik Flertal i Folketinget, vilde det da være meningsløst af dem, der var med i Agitationen i denne Valgkamp, at være Modstandere af et Samarbejde mellem de to Partier, Valgdagens klare Bud? Nej, i den Henseende nærede jeg ikke fjerneste Ængstelse og har ikke udtalt et Ord, der kunde tydes som Modstand mod et saadant Samarbejde. Jeg har ikke øvet Kritik derimod, men hvad jeg har givet Udtryk, er en Ængstelse for, at et Samarbejde under den valgte Form skulde komme til at volde større Vanskeligheder end et Samarbejde uden vort Partis Deltagelse i Regeringen, altsaa et Spørgsmaal om en rent formel Ting, Spørgsmaalet om Ordningen af dette Samarbejde, om, under hvilke Vilkaar det skulde foregaa.